

A váza

Súlyos pörölyöm átzengett az űrön,
láttam a folyót s a gyümölcsfákat,
a mezőt, túl az erdőt, a kék eget
s rózsás, majd vörös a hűnyó napban.
Erre felkeltem, munkám félretolva,
virradattól az alkonyba hajolva
márványra hátam elfáradt, kemény
harcom megvívтам, a kőből kivájtam
a célt ritmusom a nemes óráknak
testvére, vígan átlejtett az égen.

A megművelt kő a vázában élet
lett, üde, kecses, ki nem alakult
bája napokon át megfogta lelkem,
kezem tétlen és nyugtalan, jobbra
s balra néztem a legkisebb zörejre
s mégsem dolgoztam, a pöröly pihent,
a szökőkútból, mintha lélegzetet
vett vón a víz, úgy sugárzott s a csend
körülvett, míg a messzi kertek táján
hullott a gyümölcs s mintha a szél száján
távol virágok illatát hozta
volna, halk hangok áradatában
azt álmodtam, noha nem aludtam,
hogy túl legelőn, túlhan a folyón,
fuvolát hallottam.

S egy nap,
az erdő sárga s arany lombjaiban,
minden tagjában, teljes lényében,
a faunt láttam táncmozdulataiban.
Máskor
útnak indult, a vadonból kilépve
a töltésre ült, szarvával letépve
röptében a lepkét.

S volt úgy,
hogy a kentaur átúszta a folyót,
emberi bőrén s szőrén fodrai
a víznek, majd pár lépést tett a sásban,
szaglászgatott és nagyot nyerített,
s másnap reggel a fűvön
sarkának nyomai.

Meztelen nők

a messziségben, a mező szélén
mentek, kosarat s kévét cipeltek.
Egy reggel hárman a szökőkútnál
álltak, az egyik beszélt, szives volt.
„A követ úgy faragd,
hogy formájában a képzeleted
hű legyen hozzám s vésd ki a mosolyt.
S a tűnőben hűgaim sodró táncát
figyeljed, élvezzed,
a táncolókat, egymásra fonódnak
és dalolgatnak, lásd a karok táncát.“

S lángját éreztem orcámon a csóknak.

A gyümölcsös, az erdő s a mező
zsibongott és a szökőkút szikrázott,
különös kacaj szökkent át vizén.
A három nimfa náddal a kezében
táncot lejtett s a rőt faunok hada
közelgett, amíg túl a gyümölcsfákon
az enyhe légben szólt a fuvola.

A láthatárral összhangzó varázssal
rengett a föld, kentaurok vágtattak,
botot lóbáltak s nagyhasú kancsót
a satyrok s míg guggoltak, testük
reszketett rajzó méhek csipésétől,
bíborszín ajkon őrző hangok,
és könnyű léptek, paták, vad sörények
szeszélyében és bős örvényében
a váza görbült hátlapján az élet
vihar-ereje kirajzolódott
s komoly-nyugodttá vállott szenvedélyek.

Az érett földnek bőségeiből
édes részegség ömlött agyamba,
s gyümölcsillatban s taposott szőlőben
s zuhanó paták, szálló lábak útján,
lovak és kecskék bódító szagában,
a szél kedvében s kacaj ricsajában,
mind e kavargót kőbe faragtam,
s a forró vérnek tüzes áramában,
s nyerítésben, a sors morájában,
kezem nyers s gyöngéd érintést érzett,
párázót s csókját a nedves ajaknak.
S kitisztult fejjel szóltam a hajnalnak.

Mámorom meghalt, munkám bevégeződött,
a váza immár egyenesen állt
talapzatán, a csendek világában,
s az élő márvány csigás erein
a messzi szélvész visszhangja zajongott,

körben istenek, kecskék, pucér nők,
be édesek és nagyfurfangos faunok
és ágaskodó kentaurók, míg nőtt
komor magányom, nőtt a végtelenbe,
hajnalt átkozva, könnyt az éjbe ejtve.

(Henri de Régnier)

Szerelmi ének

I.

Hajad puha, mint a szél
sirály-fény kebeled.
Kincset szívem nem remél,
békét alig lelek.
Ám otthonom legyen
sok érzékeny napod.
Mondjam, sors s hitvesem
így eggyé válhatott.

Karom dehogy viszen
elvarázsolt szigetre.
Csípős vér csók-izem,
álom nem ül szemedre.
Óráink keserűek,
partörző életünk.
Ködösek, ámde hűek,
mint útrakelt lelkünk.

Törött végzet tüzével
jaj-rögön közelgek.
Az agy fanyar bűzével
fáradtan kezellek.
Bölcsé tesz érintésed,
szelídséged nyugtat.
Csillaggyönyörűséged
jelöli az útát.

II.

Kecses, mint a lepke-csokor,
friss, mint napban nedves nyírfa,
mint gyöngyékes búzaszár,
s ha elmegyén, juhászkutya
s bárány a nyomába jár.
Szerény s tűrő, mint a harmat,
mint eb, ha urára vár,
okos, mint a hegyi menyét
s ha elmegyén, az öregek
szeme a nyomában jár.

Fenyves s fű közt olyan, kit a
halál kebelére zár.
Csodálkozóan, lemondóan,
s ha elmegyen, nővér-búval
szívük a nyomában jár.

III.

Díztelen s száraz legelőnk,
gyapjunk elfújta a szél.
Rossz ízű szánk és elgyengült
zabosunk, alighogy él.
A halász tóba nem néz,
a vadász őzre nem les.
Menjünk a tengerhez, várja
vendégét, a tenger szives.

Apáink sírdombja mellett
széthullt csónak árnya int.
Álmában a víz megfordul,
dagályán pár yacht bölint.
Szunnyadt vadkacsák fölött
a tengeri sas repdes.
Menjünk a tengerhez, várja
vendégét, a tenger szives.

Polcodon mi van, zsíros víz,
harcos éjért mi a bér?
Izmunk és erőnk és munkánk
mit kap, a hering mit ér?
Feje miénk, a többi
a cápák torkába vesz.
Víg gazda a tenger, várja
vendégét, a tenger szives.

Víg tenger, tán vized rozsdás
angol bárkádát hozza.
A legénység szállodában,
míg gépésze foltozza.
Szélvédett helyen sirály-
had hulladékot keres.
Bár nincs pénzünk, szabad tenger
vár minket, a tenger szives.

Apáink hajó-roncsai
partodon, szabad tenger.
Gőzöst vett a gazdag olcsón,
kit háború sohsem ver.
Széttépi hálónk s a hal
néki jut, be bőséges.
Az álnok víz vagyont tisztel,
vár minket, a tenger szives.

(A d a m D r i n a n)